

den 9de samme Maaned til Ministeriet: „Man anser det for selvfølgeligt, at Ansættelsen af Kvinder maa ske paa lige Vilkaar med Mænd, særlig saaledes, at de erholde samme Lønning som disse, og at Ægteskab ikke er til Hinder for deres Ansættelse eller Forbliven i Embedet.“

Alle disse Oplysninger, jeg her har anført, findes i Aarbog for Københavns Universitet, den polytekniske Lærestanstalt og Kommunitetet for 1903—04. Det fremgaar jo heraf, at naar vi indbringe Forslag som dette, der gaar ud paa at give Kvinder Adgang til at blive ansatte i Embeder, have vi Sagkundskaben helt og fuldt ud paa vor Side. Det er anbefalet af alle Universitetets Afdelinger med Undtagelse af det teologiske Fakultet. Og vi kunne derfor helt og fuldt ud sige, at det er Sagkundskaben, der anbefaler at gaa den Vej. Naar man oppe i det høje Landsting nu i to Aar har modsat sig dette lille Lovforslag, kan jeg ikke tænke mig, at det alene er af Hensyn til dette lille ubetydelige Forslag, at man har haft saa mange Betæneligheder og stillet saa mange Spørgsmaal til Ministeren angaaende dette Forhold. Det er naturligvis, fordi man er betænkelig ved at gaa ind paa det Princip, der ligger skjult i dette, men nu synes jeg, at naar der nu foreligger saadanne sagkyndige Erklæringer, som her ere anførte, maa Landstinget, der repræsenterer saamegen Sagkundskab, være mere bøjeligt og føjeligt overfor saadanne Forslag, som blive vedtagne her i Tinget.

Det er jo ret kedeligt, at hver Gang der her fra bliver sendt noget, som betyder et Fremskridt, en Venden bort fra de stabile Forhold, som vi nu have været vant til, op i Landstinget, møder det saa stærk Modstand der oppe. Det er at haabe, at denne Modstand efterhaanden vil blive begrænset. Vi stille jo her fra slet ikke Krav om, at Landstinget straks uden videre og uden Betænkning skal bøje sig for de Fordringer, der stilles her nede fra eller fra Befolkningen. Vi have aldeles ikke noget imod, at man ser paa Sagerne fra alle Sider, og at man søger alle de Oplysninger, man kan faa, vedrørende dette Forhold, tværtimod, det kan være saare fornuftigt og rigtigt, og vi gøre ikke nogen Indsigelse mod dette, men der maa dog altid være en Grænse. Og naar man bliver ved saaledes stadig væk Aar for Aar næsten overfor enhver Sag, der kommer frem, at gøre Modstand, fremkalder det Følelser her nede hos os, som ikke burde fremkaldes. Det er at haabe, at

Landstinget altsaa overfor det her foreliggende Forslag vil vise større Føjelighed og Medgørlighed, og at den Tid maa være nær for os, da vi ikke saaledes skulle slide og trække i det høje Landsting for at faa enhver Ubetydelighed vedrørende et Fremskridt draget og presset ud af det.

Jeg anbefaler Forslaget til Vedtagelse paa ny som i de foregaaende Samlinger og haaber paa, at Landstinget denne Gang maa have overvundet sine Betæneligheder, særlig da Lovforslaget hviler paa saa stor Sagkundskab, som Københavns Universitet unægtelig repræsenterer.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for de ved det kgl. Blindeinstitut med tilhørende Forskole ansatte Lærere m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1566 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 739 ff.)

Uden for Udvalgets i Betænkningen stillede Ændringsforslag var intet Ændringsforslag fremkommet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling, sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Guldbrandsen): Lønningsloven for de Lærere og Lærerinder, der omhandles i det foreliggende Forslag, er af 29. Marts 1893, medens Loven, der ordner deres Pensionsforhold, er af 29. Marts 1901. Formaålet med det her foreliggende Forslag er for det første at samle de Bestemmelser, der findes i de nævnte to Love, i en Lov, men ved Siden deraf at tilstaa Lærere og Lærerinder ved Blindeinstituttet en mindre Lønningsforhøjelse. Man har i Udvalget været fuldt ud enig om at billige den foreslaaede Lønforhøjelse, og man finder det for øvrigt ogsaa rigtigt, at adskillige af Lærerne, som hidtil have